

VR'Kantu: Klaipėdos istorija kitu kampu

Scenarijus

INTRO:

AUTORIAUS PASTABOS: Šnekamąją kalbą , kur įmanoma, reikėtų perrašyti lietuvišką šnekta. Tam privaloma konsultacija su kalbininku ar etnologu.

Architektūrinės detalės turi atspindėti Klaipėdą, net jeigu scenarijus to tiksliai nemini. Kiekviena plyta, kiekviena siena ar pastatas turi būti įkvėptas Klaipėdos istorijos.

PRADŽIA

Tamsa

Pasakotojo balsas: *Tu girdi mane.*

Tyla

Pasakotojo balsas: *Bet nematai.*

Tyla

Vaizdas: Aplink mus pradeda slinkti abstrakčios formos. Jos sukasi pagal zvimbiantį garsą. Viskas atrodo it gilus sapnas, kur nei kairė, nei dešinė neturi prasmės.

Pasakotojo balsas: *Pasaulis.*

Vaizdas: Formos pradeda lietis į kažką konkrečiau. Jau yra žemė. Pradeda daugėti spalvų.

Pasakotojo balsas: *Tu stovi priešais mane.*

Vaizdas: Iš abstraktaus pasaulio išnyra grindinio salelė prie dujinio žibinto. Šalia jo stovi Pasakotojas.

Pasakotojas rankos mostu mus kviečia eiti paskui. Apsisuka ir nueina tolyn į rūką.

Pasakotojo balsas: *Laikas.*

Vaizdas: Mes pradėdame lėtai sklęsti pro žibintą. Tolumoje matome visa žibintų kelia.

Pasakotojo balsas: *Mūsų protas iš laiko audžia istoriją. Mūsų, žmonijos, pasaulio...*

Vaizdas: Skrydis greitėja. Tolumoje matome šviesą.

Pasakotojo balsas: *Šio miesto...*

Vaizdas: Pasaulis nustoja judėti, šviesa apgaubia mus. Mes stovime ant šlapio molinio grunto, bet pasaulio spalvos dar ne visai gyvos. Jos lyg sustingusios. Dar nepradėjusios gyventi.

Net pasakotojo balsas skamba lyg tuščioje parodų salėje prieš pat atidarymą.

Pasakotojo balsas: *Istorija – tai ne tik įvykių seka, bet mūsų proto sukurtas pasakojimas. (tyla) Dar klausai? (tyla) Sustojam čia.*

Vaizdas: Atsiranda spalvos ir garsas.

-

Lokacija NR. 1

Objektas: Pelkė/šlapias paupys/Piliavietė.

Istorinis kontekstas: Užuominos į Klaipėdos atsiradimo legenda ir Kryžiuočių ordino pastatyta pilis, kurią daug kartų puolė vietiniai baltai.

Data: 1360 m.

Vaizdas: Ankstyvas gelsvas rytinis dangus vos patekėjus saulei. Aplink dar migla, bet saulė ją greitai garina. Prieš mus ant žemės pėdos išspaudas, jame blizga vanduo. Rūkas traukiasi, aplink pradeda busti rytiniai gamtos garsai. Saulės spinduliai – auksas.

Pasakotojo balsas: *Čia tu stebėsi, kaip žmonių veiksmai, keitė pasaulį. Įsiklausyk.*

Garsas: Girdime vabzdžius.

Pasakotojo balsas: *Dar...*

Garsas: Girdime paukščius.

Pasakotojo balsas: *Dar truputėli...*

Garsas: Garsus, bet komiškas klyksmas iš kažkur viršuje.

Netašytas balsas iš kažkur viršuje: *Wulfgangaaaaaaaaai!*

Vaizdas: Laikas sustoja

Pasakotojo balsas: *Ir viskas rimtai atmosferai. Humoras kyla iš staigaus lūkesčio žlugimo - kai tikėtasi kažko prasmingo, bet gavome „nieką“. O lūkesčių aš turėjau daug. (įkvėpia) Prasklaidom rūką.*

Vaizdas: Priešais mus išsisklaido ryškus gelsvas rūkas. Mes stovime priešais Klaipėdos pilį. Siena aukšta. Mes apačioje.

(Tyla)

Pasakotojo balsas: *Žvilgtelk į viršų. Truputį dešiniau.*

Vaizdas: Ant pilies mūro matome vieną žmogaus kontūrą. Kitas kontūras pakibęs ore kritimo pozoje. Jie toli ir abstraktūs. Tarsi atsiminimai.

Pasakotojo balsas: *Ar moralu būtų pakeisti Istoriją? Nežinau, bet leisti jam pražūti, būtų tikrai nemoralu. (tyla) Aš žinau, kad ten stovėjo šieno vežimas.*

Vaizdas: Po krentančiu asmeniu atsiranda vežimas su šienu. Laikas pradeda tekėti. Jis tėsikiasi į kupetą. Iš jos išlenda galva. Ir rodo į toli.

Bailesnis: *Aš ten mačiau vieną!*

Drąsesnis: *Broli?!*

Bailesnis: *Šičion! Žiūrėk! Nubėgo!*

Garsas: Gamtos garsus pradeda po truputį keisti pilies (civilizacijos) garsai ir viduramžių vieno styginio instrumento melodija.

Bailesnis: *Ar matai?*

Drąsesnis: *Nematau!*

Bailesnis: *Nes tavo akys kaip barsuko! (juokiasi) O aš matau!*

Vaizdas: Tyla laikas sutoja. Rūkas pasitraukia. Saulėta diena. Žydras dangus. Už krūmų renkasi grupelė vietinių. Iš už krūmų paleidžiama strėlė. Ji praskrenda pro mus ir įsminga į bailesnio koją.

Laikas sustoja.

Pasakotojo balsas: *Jis išgyveno. Dar tą patį vakarą rašys savo laiške tėvui Naumburge." Čia laukinis kraštas. Čia mūsų ordino brolių nelaukia. Jau tris kartus mūsų pilis buvo padegta ir tris kartus atstatyta... (balsas nugrimzta į tylą).*

Lokacija NR. 2

Objektas: Senamiesčio kiemas

Istorinis kontekstas: Šiek tiek miesto istorijos ir pasakojimas, kaip miestiečiai plytas vogė.

Bailesnis: *Mmmmm... skauda...*

Pasakotojo balsas: *Šššš... ši pilis išaugo į miestą, kuris peraugo į tiltą tarp skirtingų tautų, kalbų ir idėjų.*

Vaizdas: Visos strėlės įsmigusios aplink pilį, net ta, įsmigusi į koją, pradeda kilti ir skrieti link miesto ir gula į prekių skrynias ir dėžes.

Pasakotojo balsas: *Kitaip sakant, vietiniai strėles nustojo šaudyti į pilies gyventojus, o pradėjo jas pardavinėti. Ne šiaip prekyba, o tarptautinė prekyba skatina taiką tarp tautų.*

Vaizdas: Spalvotas rūkas už nugaros atsitraukia ir pasirodo fachverkiniai pastatai. Ant namų suplevėsuoja Prūsijos vėliavos. Visos scenos metu visas kiemas atgyja. Visur pasirodo antraplanių personažų. Jie dirba. Traukia, laikmečiui tinkamus, kranus. Griebia plytas ir akmenis iš oro ir deda, kur reikia. Kelia medines sijas. Miestas tiek susirinkinėja pats tiek yra statomas miestiečių. Scenos pabaigoje pilies lieka tik vos vos, o aplink mus - visas zujantis kiemas. Personažai šioje scenoje kalba tik antram plane arba kartais pasako vieną kitą žodį iš pasakotojo kalbos.

Pasakotojo balsas: *Dėkui prekybai, karai baigėsi ir bent laikinai įsivyravo taika. Pilis galiausiai tapo nereikalinga. Miestas gavo Memelio vardą. O miestiečiai greitai atkuto ir pradėjo iš jos plytų savo namus statyti.*

Vaizdas: Plytos skrenda sukasi, persidelioja. Iš jų statosi senamiesčio pastatai. Mes stebime, kaip vyksta miesto kūrimasis ir augimas.

A.P. Mažosios Lietuvos istorijos muziejaus pastatas, taip pat, kaip ir Fachverkiniai pastatai pastatyti 18 a. pirmoje pusėje, kai pilis dar stovėjo. Tad, šiems pastatams netinka pilies plytų panaudojimas. Plytos stato visus kitus istoriškai tinkamus pastatus.

Pasakotojo balsas: *Miesto valdžia irgi neatsiliko ir nusprendė nuo kiekvienos plytos pasiimti savo dalį.*

Vaizdas: Ant plytų atsiranda kainos. Kiekviena nusileidusi į miestą išleidžia monetos zvangtelėjimą.

Iš plytų besistatant senamiesčiui, ateina vakaras. Miestelio languose randasi liepsnelės.

Pasakotojo balsas: *Ir taip miestas tapo civilizacijos žiburėliu. Prekyba skatina kultūrą. Žvilgtelk ten. Į tą namelį po kaire, ten viduje gyvena mano su šieno kupeta išgelbėto pilies sargo ir vietinio kuršių amatininko dukters pro pro pro provaikis. Jis dabar ne kardu mosuojasi, o skaito...*

Vaizdas: Miestelis miega. Mes stovime šalia Mažosios Lietuvos muziejaus pastato. Kitoje kanalo pusėje esančio pastato lange šviečia liepsnelė. Matome siluetus ir girdime pokalbį. Jų pastatas tolėliau, už kanalo.

Pirklio žmona: *Eik miegoti. Žvakės brangios.*

Pirklys: *Ne tokios brangios, kaip žinios... Aš knygą skaitau!*

Garsas: *Kažkas prieina ir atsisėda ant lovos.*

Pirklio žmona: *(šelmiškai) Na parodyk tą knygą... Mmm... Antropologija pragmatinės perspektyvos.*

Pasakotojo balsas: *O! Pamalonintas!*

Garsas: Puslapių vartymo garsai.

Pirklio žmona: *Ši knyga tikrai pilna išminties!*

Pirklys: *(laimingas) Sakiau!*

Pirklio žmona: *(šmaikščiai) O tai tau... žiūrėk, kas čia parašyta... "regularusis miegas yra būtinas norint išlaikyti fizikinę ir psichinę sveikatą."*

Pirklys: *(Juokiasi) Baik...*

Garsas: Lengvas žaismingas grūmimasis ir kikenimas.

Pirklio žmona: *O čia parašyta... "Regularusis miegas padeda išlaikyti racionalią mintį, kuri yra būtina moraliniam veikimui."*

Garsas: Bučinyš.

Pirklys: *Įtikinai (švelniai) eik... aš tuoj.*

Vaizdas: Mes matome ir girdime, kaip šešėlis susitvarko kambarį ir užpučia žvakę.

Pasakotojo balsas: *(švelniai) Be pagarbos, meilė neįmanoma.*

-

Lokacija NR. 3

Objektas: Mažosios Lietuvos muziejus

Istorinis kontekstas:

Data ekrane: 1854 m.

Pasakotojo balsas: *Bet chaosas nekviestas visad įsiveržia į racionalų mūsų pasaulį.*

Vaizdas: Žvakės dągtis sukibirkščiuoja ir vėl užsidega. Žvakė pasvyra ir nuvirsta. Pirma užsidega tik palangė. Tada kambarys, o galiausiai visas namas. Muzika intensyvėja, o liepsna tampa stilizuota, it išpilti šviečiantys ryškūs dažai ant ant drobės. Ji it aštuonkojis lenda į visus namus. Iš jų bėga žmonės. Panika. Mes viską stebime saugiau prie Mažosios Lietuvos muziejaus. Kita pusė klaipėdos dega. Dangų dažo liepsnos.

Pasakotojo balsas: Gaisras – tai gamtinis reiškinys, kuris gali sunaikinti žmogaus sukurtą tvarką.

Vaizdas ir garsas: Kol mieste "siaučia" ugnis. Mes klausomės garsų, kurie po truputį iš chaoso perauga į pagalbos šuksnius. Jie nėra rišlūs, bet kuriasi įspūdis, kad miestelis kažką tempia. Tempia pirma atskirai, po vieną, o vėliau – kartu, vieningai. Degantys pastatai traukiasi. Mes viską stebimia nuo Mažosios Lietuvos muziejaus.

A.P. Ši scena meninė. Nereikia sudaryti įspūdžio, kad Mažosios Lietuvos muziejaus pastatas – vienintelis išlikęs pastatas. Išliko daugiau. Todėl reikia naudoti meninę kalbą atspindinčią muziejų kaip išlikusios Klaipėdos dalį, o ne vienintelį pastatą.

Vaizdas: Šviesa pritemsta. Mes matome tik mėnesienos apšviestą pastatą.

Pasakotojo balsas: *Ir vargo nebūtų, jei mums tektų rungtis tik su gamtos chaosu. Dėja žmonės jį kuria ir patys.*

Vaizdas: Tamsa.

-

Lokacija NR. 4

Objektas: Klaipėdos miesto rotušė

Istorinis kontekstas: Napoleono karai.

Įvykis: Karalienės gimtadienis.

Data ekrane: 1807 m.

Vaizdas: Tamsa. Kažkur toli patrankos šūviai. Kiekvienas šūvis nudažo dangų raudonai. Pasakojimo metu dangus tarsi drobė. Kalbant pasakotojui jame matome simbolius, vėliavų spalvas. Jos apsišviečia su kiekvienu šūviu.

Pasakotojo balsas: *Prancūzija toli, bet pasaulis mažas. Jokia valstybė neturi teisės užpulti kitą. Bet jos tai daro. Demokratinės valstybės tai daro mažiau, bet Prancūzija, jau nebe respublika, o imperija ir jos vadas nebe pirmasis konsulas, o Imperatorius Napoleonas pirmasis.*

Vaizdas: Danguje matome Napoleono karų žemėlapius. Pasakotojui kalbant kaip ant gaubto kino ekrano danguje matome istorijos nuotrupas ir gabalėlius.

Pasakotojo balsas: *Memelis tampa prieglobsčiu. Prūsijos karališkoji šeima po nesėkmingų mūšių prieš prancūzus perkelia savo rezidencija iš Berlyno į Klaipėdą. Bet... šiandien karas toli. Šiandien Karalienės Luizės gimtadienis.*

Vaizdas: Įsižiebia dujiniai žibintai. Mes stovime priešais dabartinę Klaipėdos rotušę.

Scenos centras - karališka rezidencija, likęs miestas išpuostas vėliavomis, apšviestas. Kažkur kairėje matosi prekybiniai ir kariniai laivai. Šventiška atmosfera.

Rezidencijos langai šviečia šilta gelsva spalva, matome ten švenčiančių žmonių šešėlius. Jie kol kas stovi, nejuda, klausosi.

Iš vidaus skamba pianino muzika. Tarp langų šešėlių gal net matome grojančią princesę Šarlotę, pagal natas žybsi pirmos žvaigždės dar ne visai sutemusiamе danguje. Ji pradeda dainuoti.

A.P: *Siūloma daina: Das Veilchen - Ein Veilchen auf der Wiese stand.*

Šalia durų į rezidenciją stovi sargybiniai. Kažkas vėluodamas bėga į vidų.

Visi matomi žmonės atrodo lyg akvarelinės dvaselės. Prisiminimai visada matomi iš tolo. Svarbiausia, ką jie veikia, o ne kaip atrodo.

Koncertas pasibaigia, girdime plojimus. Karalienė dėkoja dukrai už nuostabią dainą ir sveikinimus, o sūnui - už piešinį.

Prabyla vienas iš patarėjų ir pradeda "skelti" nuobodžią, bet statutą atitinkančią, sveikinimo kalbą. Girdime, kaip vaikai prunkščia, karalienė mėgina juos tyliai raminti.

Garsas: Patrankų šūviai.

Aplink tolumoje stovinčius laivus, su kiekvienu šūviu, dangus nusidažo raudonai. Dangus pradeda niuktis ir atmosfera keičiasi į tamsią ir niūrią karo nuotaiką. Rezidencijoje išsigandusių vaikų klyksmai,

karalienė mėgina juos raminti šiltu tonu. Jos balsas priešingas atmosferai- neišsigandęs. Prie ramavimo jungiasi ir jų tėvas Friedrichas Wilhelmas III.

Garsas: Patrankų šūviai.

Dar pora salvių. Vaikai vėl suklykia. Wilhelmas šiltai nusijuokia.

Karalienė Luizė: *Brangučiai, čia ne į mus šaudo.*

Garsas: Patrankų šūviai.

Vaizdas: Friedrichas Wilhelmas III suklykia vaizduodamas baimę, vaikai juokiasi iš tėvo kvailiojimo. Vaikai nubėga. Luizė ir Wilhelmas lieka stovėti už lango. Mes matome, kaip Wilhelmo siluetas apkabina Luizę.. Ji žiūri į laivų pusę. Karalienė ligotai užsikosėja. Wilhelmas ją suima tvirčiau. Tamsa supa rezidenciją, mieste šviesos gęsta. Sninga taip, kaip sninga tik, kai lauki gero pavasarinio oro, kai jau kovas, bet speigas dar grįžta. Netikėtai ir nemaloniai.

Apsišviečia tolimas gatvės lopinėlis. Rotušė slenka į naktį, iš už horizonto pradeda artėti žyburėlis. Mes jau matome karietą. Ji lekia visu greičiu. Vos nepartrenkia mūsų. Karieta važiuodama tarsi piešia gatvę savo ratais ir kanopomis. Šalia gatvės dygsta namai. Aušta rytas.

-

Lokacija NR. 5

Objektas: Liepų g.

Istorinis kontekstas: Miestiečių gyvenimo istorijos.

Data ekrane: XVIII-XIX a.

Laikas: Rytas.

Vaizdas: Rytas. Dar vos vos žvaigždėtas dangus, jis ramiai švyti virš Klaipėdos. Karieta apsisuka. Ji išvažiuoja iš miesto jos ratai tarsi nutempia gatvę iš tamsos, iš paskos greitai rikiuojasi pastatai, medžiai, žibintai.

Pasakotojo balsas: .. bet miestą kūrė ne tik karaliai ir imperatoriai, o kiekvienas, kas čia gyveno, dirbo, mylėjo, svajojo.

Vaizdas: Rytinė saulė nudažo gatves ryškiom spalvomis. Miestas pamažu prisipildo žmonių – pirklių, ponių, vaikų, prekybininkų, ponų su cilindrais, tarnų, kareivių, dailininkų, muzikantų. Skirtinguose gatvės taškuose vienu metu vyksta kelios mini scenos, tarsi gyvas miesto paveikslas.

A.P: Vėliau esančios scenos nesudėliotos į vieną loginę seką ir efektus. Visos scenos vyksta daugmaž kartu ir, tik Pasakotojo balso skatinami, žiūrimė į tam tikrą vietą. Mes labiau skatinami žvalgytis aplinkui, o ne stebėtis scenas. Jos tik užpildo Liepų gatvę ir kuria didelį gyvo miesto paveikslą. Pastatai užima didžiąją dėmesio dalį, žmonių istorijos tik pagyvina jį.

Prekybininkai

Pirklys: Sakau tau, šis šilkas – geriausias iš Karaliaučiaus!

Miestietis: O kaina kaip iš Paryžiaus!

Gatvės muzikantas

Vaizdas: Gatvės muzikantas groja smuiku, šalia jo renkasi žmonės. Kažkas įmeta monetą. Muzikantas nusilenkia.

Ponios ir mada

Vietinė: Na, Rygos ponios visada rengiasi taip... garsiai.

Rygietė (išdidžiai): Ne garsiai, o madingai! Angliška mada – visur!

Vietinė: Pas mus madinga kitiems akių nekankinti. (nususuka)

Rygietė: Žinote, ką apie jus sako? Jei planuoji važiuoti į Angliją, tai verčiau pirma užsuk čia, vietiniai iš anglų pirklių visų baisiausių manierų prisimokė.

Silkių pardavėjas

Pirkėjas: O čia norvegiškos silkės?

Silkių pardavėjas: O koks skirtumas? Bijai, kad nesupras, ką kalbi?

Pirkėjas: Norvegiškos skalsesnės.

Silkių pardavėjas: Bet brangesnės. Imsi?

Vaikai ir ledai

Berniukas: *Man duok vyšninių!*

Mergytė: *Ne! Vyšninių man!*

Ledų pardavėjas: *(jis varto ledus lyg jie tirptu rankose) ...*

Skrybėlių meistras

Meistras: *Mano skrybėlės - geriausios Prūsijoje!*

Pirkėjas: *O ar lietu atlaiko?*

Meistras: *Lietu, škvalą, karą ir badą.*

Prie smuklės:

Vaizdas: *Du vyrai išlenda iš smuklės, vienas susivėlęs, kitas - vos pastovintis.*

Drąsesnis: *Imperatorius atvyko?*

Bailesnis: *Atvyko... ir vos manęs neikišo į kalėjimą.*

Drąsesnis: *(siūbuoja)...*

Bailesnis: *O tau nežinoma, kodėl manęs vos neikišo?*

Drąsesnis: *(siūbuoja)...*

Pasakotojo balsas: *Įdomu, įdomu...*

Vaizdas: *Išgėrę draugai pradeda blaškytis, žiūrėti į dangų, melstis ir išsibėgioja.*

Pasakotojo balsas: *Jis trukdė mieste besilankančiai caro meilužei miegoti! Bet vietoj triukšmadario, smuklininką suėmė. Jei ne caras Petras I, kuris tą smuklininką pažinojo, tai jis belangėj ir būtų supuvęs.*

Vaizdas: Kol pasakotojas kalba, jie bėga, miestas pradeda keistis. Viskas prabėgant pro pastatus lyg išnyksta akies kamputyje. Plytos persistato. Keliai persivingiuoja. Šlitinėtojai perbėga per upę.

Pasakotojo balsas: *Tai ir galvojau, kad nereikėjo kištis.*

Garsas: Varpas. Kažkur iš po kojų. Bet aidi visur. Iš po grindinio pradeda trykšti vanduo jis mus semia, o pastatai nuplaukia.

Lokacija NR. 6

Objektas: Šv. Jono bažnyčia

Istorinis kontekstas: Miesto svečio kataliko ginčas su protestantu apie bažnyčių atskyrimą.

Data ekrane: 1864 m.

Vaizdas: Mes apsupti vandens ir girdime varpą. Garsas gilus iš po vandens. Viso pokalbio metu scena transformuojasi iš gilių vandens išnyra Šv. Jono bažnyčia. Aplink susidaro kelios sausos vietos, kur ir vyksta veiksmai. Jose pradeda virti gyvenimas. Miestiečiai renkasi į mišias.

Bailesnis: *Dieve mano, kuris esi danguje...*

Pasakotojo balsas: *Aš ne Dievas!!! (griaudėja)*

Drąsesnis: *Įrodyk, kad neesi!*

Pasakotojo balsas: *Dėl Dievo meilės. Dievo egzistencija negali būti įrodyta protu, bet...*

Drąsesnis: *Aš ir neprašau įrodyti Dievo egzistavimo. Aš tikiu, tu man įrodyk, kad tu neesi jis!*

Pasakotojo balsas: *Gerai, jei manim tiki ir aš tau sakau, kad aš nesu tavo Dievas... kokia išvada?*

Bailesnis: *Kad tu mus tikrini!*

Abu: *Dieve mano, kuris esi danguje...*

Pasakotojo balsas: *Dėl Dievo meilės...*

Drąsesnis: *O galiu paklausti?*

Pasakotojo balsas: *(nusivylęs) Klausk.*

Drąsesnis: *Aš lietuvninkas.*

Pasakotojo balsas: *Čia neklausimas.*

Drąsesnis: *Kodėl mes einam į šitą bažnyčią? O vokiečiai į tą?*

Garsas: *Tolumoje pasigirsta varpo garsas.*

Drąsesnis: *Jei mes visi lygūs žmonės, neturėtume būti kartu?*

Pasakotojo balsas: *Klausimas geras. Bėkite vidun, jau tuoj mišios prasidės.*

Vaizdas: Besimeldžiantieji įbėga į bažnyčią. Bažnyčios durys užsidaro prasideda pamaldos lietuviškai. Iš bažnyčios viršaus atsiranda šviesos stulpas. Suskamba varpas tolumoje ir prasideda pamaldos vokiškai. Kažkur toli toje pusėje atsiranda šviesos stulpas. Anglų pirklių namų pusėje girdime anglišką malda. Virš jos taipogi atsiranda šviesa.

Pasakotojo balsas: *Tik racionalioji religija, kuri yra pagrįsta protu ir yra susijusi su žmogaus moraliniu tobulėjimu. Šiame mieste buvo tikima, kad visi turi teisę melstis savo kalba. Girdėti pamokslus suprantamai ir paprastai. Klaipėda visgi Imanuelio Kanto tėvo namai. Šio miesto išmintį jis tikrai perdavė man.*

Vaizdas: Dangus apsigaubia debesimis. Ant vandens traukiasi migla. Girdime didingą muziką. Kalbų skaičius auga. Šviesos stulpai besitiedami į dangų sudaro vargonų įvaizdį. Dangus apsigaubia saulės spinduliais nutviekstais debesimis. Ant vandens traukiasi migla. Stulpai tik ryškėja.

Mes girdime maldų ir muzikos simfoniją ir matome didingą pastatą apgaubta švytinčių debesų ir pro juos prasiskverbiančių spindulių karūna. Puikiai tinka liuteroniškos giesmės. Pvz. "Ak, gražus dangau"

Lokacija NR. 7

Objektas: Diribžabliai

Istorinis kontekstas:

Data ekrane: XXa.

Vaizdas: Dangus virš bažnyčios sklaidosi. Bažnyčia pradeda nerti žemyn. Po mumis lengvi, balti debesys. Jie po kojomis formuojasi į balta, minkštą lauką.

Iš po virš mūsų kabančių debesų lėtai išslenka masyvūs dirižabliai – gracingi, tarsi iš sapno.

Vienas po kito, įvairių dydžių, su vėliavomis, šviesomis, reklaminiiais užrašais. Vienas po kito, įvairių dydžių, su vėliavomis (regioninės vėliavos, Klaipėdos herbas ir t.t. šviesomis, reklaminiiais užrašais.

Iš virš mūsų skrendančio dirižablio pradeda kristi atvirutės. Jos praskrenda pro mumis, jos įvairios ir spalvotos.

Pasakotojo balsas: *Pažanga. Žmogaus proto vaisius. Mokslas mums leidžia pakilti virš žemės. Įveikti savo prigimtį ir skrieti aukščiau miesto bokštų ir bažnyčių.*

Bet pažanga ne visada reiškia laisvę. Kartais ji tampa galios įnagiu– naikinimo įrankiu.

O kartais – tik trumpu sapnu, kuris praeina.

Vaizdas: Vienas dirižablis netikėtai sprogsta apšaudytas priešlėktuvinės gynybos, iš jo išplaukia Meridianas . Likę dirižabliai tirpsta tarsi senos nuotraukos.

Pasakotojo balsas: *Laiko upė neaplenkia nieko. Kartos keičiasi Technologijos vystosi. Net miesto pavadinimas ir Memelio- tampa Klaipėda. Vieni miesto simboliai krenta- kiti užima jų vietą.*

Vaizdas: Iš dangaus, kuriame dar vis tirpsta dirižabliai, pamažu išnyra burlaiviai. Jų korpusai blizga saulėje.

Vienas jų – Meridianas.

Objektas: Meridianas

Istorinis kontekstas: Laikas eina, simboliai keičiasi

Data ekrane: 2000 m.

Vaizdas: (pasakojimo metu) Laivas keičia pavidalus:

vieną akimirką – karinis burlaivis, kita – mokomasis laivas, trečią – restoranas švytinčiomis švieselėmis, su švenčiančiais žmonėmis ant denio. Girdisi juokas, taurės skambesys, muzika.

Pasakotojo balsas: *Kaip ir miestas, jo dabartinis simbolis Meridianas keitė savo paskirtį. Iš karo laivo – į mokymo laivą. Iš mokymo laivo – į vietą, kur žmonės švenčia gyvenimą.*

Vaizdas: Meridiano viduje vyksta šventė. 2000-ųjų Naujieji metai. Suskaičiavus iki 0 šauna fejerverkai. Jų žybsniai primena mūsų patirties metu matytus istorinius vaizdus. Jie lėtai nyksta: pilys, rotušės, burlaiviai, dirižabliai – visi praeities ženklai išstirpsta.

Atsiduriame čia ir dabar – Anikės aikštėje šiuolaikinėje Klaipėdoje.

Lokacija NR. 9

Objektas: Klaipėdos dramos teatras.

Data ekrane: Dabar.

Vaizdas: Aikštė švelniai apšviesta. Skulptūra stovi savo vietoje. Žmonės vaikšto, juokiasi, žiūri į telefonus, skuba, sėdi kavinėse, kažkas groja gitarą. Prie Taravos Anikės stovi pasakotojas. Jis vos matomas. It šešėlis.

Pasakotojo balsas: *Įdomu kas toliau, bet mano žvilgsnis mato tik atgal. O TU dar pamatysi ir ateitį. Kas bus po vienu, dviejų, dešimt metų... Gal grįši ir papasakosi man.*

Lokacija NR. 10

Objektas: Vaizdas iš paukščio skrydžio.

Vaizdas: Mes pradėdame kilti į dangų. Po mumis atsiveria moderni miesto panorama. Po ją geografiškai tiksliai išsimėtę, kai kurie mūsų aplankyti miesto istoriniai pastatai ir ar jų pamatai. Dramatiška, bet

viltina muzika.

Pasakotojo balsas: *Aš girdžiu tave. (tyla) Aš matau tave. (tyla).*

PABAIGA